Ч. 94. Пятниця 12 мая (29) цьвітня 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Дискусия над адресою в угорскій палатї послів. — Проповідь цїсаря Вільгельма. — Справа марокканьска. — Положенє на Кретї. — Подя в Госни і росийско-японьска війна.

На вчерашнім засїданю палати послів по відчитаню внесень і інтерпеляций відповідав міністер справ внутрішних ґр. Біляндт-Райдт в заступстві президента міністрів на інтерпеляцию послів Пернерсторфера, Дашиньского і тов. в звістній вже справі великих промисловців Ґутмана і Мавтнера, котрі нібито мали бути покликані до палати панів, скоро би були заплатили бувшому президентови міністрів велику суму. Отже міністер ґр. Біляндт-Райдт заявив з цїлою рішучостию, що урядові доходженя виключають всякий сумнів, що попереднє правительство анї посередно анї безпосередно з нїяким з наведених промисловців не вело переговорів в справі їх покликаня до палати панів. Міністерство предкладає до відзначеня лиш такі особи, котрі мають заслуги около публичного добра. В послїдних пяти роках покликано до палати виключно лиш знатні особи; длятого бесїдник відпирає з цїлою рішучостию деякі вискази, які містять ся в інтерпеляциї. — Опісля приступлено з порядку дневного до дальшої дискусиї над тарифою митовою і промавляли насамперед посли Шумаєр і Ціммер.

Оногдашна дискусия над адресою до Корони в угорскій палатї послів була богата у всїлякі замітні епізоди. Насамперед коли президент палати при відчитаню протоколу поставив звичайне питанє, чи може має хось щось заприміти до того протоколу, відозвав ся голос з ґалериї: „Так", — і якась чорно убрана дама кинула якийсь папір межи послів і додала: „То мої національні жаданя!" На папери була написана просьба, щоби парлямент ухвалив контингент рекрутів, бо в противнім случаю будуть покликані резервісти, а она боїть ся, щоби і її чоловік не був покликаний, бо він також резервіст. По списаню протоколу з дамою пущено її на волю.

Опісля промавляв посол Йосипович (Хорват) і зачав говорити по хорватски, що Мадярів не мало здивувало, а ще більше вразило. Они зачали кричати: То безличність! — а Хорвати відповідали їм „Ми маємо право говорити по хорватски!" Президент взиває до спокою, а хтось відзиває ся з лївиці: Він має право говорити по хорватски, але то не красно! — Йосипович сказав відтак, що він хотів лиш пригадати Мадярам, що Хорвати мають право говорити по свому, а опісля говорив дальше вже по мадярски. По нім говорив дуже пристрастно ґр. Апонїй, а коли по хвили зачав говорити президент міністрів ґраф Тіса, крикнув Польоній: Ми вже вас чули, ми не цікаві! — Ходїм! — і цїла лївиця вийшла з салї.

На засїданю лїберальної партиї заявив ґр. Тіса, що цїлию его кількакратної їзди до Відня було переконати корону о некористнім впливі дальшого тимчасового урядованя до теперішного правительства. Змісту переговорів міністер не може подати, але сподїває ся, що вже в найблизшім часї теперішний кабінет буде увільнений від провізоричного урядованя, через що і правительство і партия будуть вибавлені з теперішної фальшивої позиції.

Цїсар Вільгельм хоче, видко, бути всесторонним і придбати собі славу не лиш володїтеля і полїтика, але й — проповідника. Берлиньска протестантска ґазета оголосила аж тепер ту проповідь, яку свого часу цїсар виголосив до рекрутів при їх заприсяганю. Цїсар натякнувши на геройство Японців сказав, що оно єсть наслїдком любови вітчини і любови дїтий, а то удержує знаменитий лад у войску і фльотї. Але з японьских побід, з побіди поганьского народу над християньским не треба вносити, щоби Будга мав більшу силу як наш Господь Ісус Христос. Коли Росия побита, то длятого, що з росийским християньством дуже сумно мусить бути, а Японцї можуть похвалити ся многими християньскими честнота-

---

3)

„Ля стреґа".

(З нїмецкого — бар. Ротенбурґа).

(Дальше).

Аби уникнути дальших неприємностий, потягнув я Родена, котрий все ще держав дївчину в своїх обіймах, через близьку границю. Там висказав я єму своє підозрінє.

— Коли так, то моя нога не вступить до салї гри — крикнув він гнївно. — Може бути, що ти кажеш правду; той чоловік має в собі щось так неприємною, що все менї не подобає ся. Вчера я перший раз з ним обширнїйше розмавляв, хоч він вже частїйше сидїв коло мене. Але нинї спитаю єго просто.

— Не здає ся менї, аби Ти мав до того нагоду.

— Чому нї?

— Ледви чи ти єго по тім всім ще побачиш.

Ля Стреґа прислухувала ся зі страхом нашій розмові веденій по нїмецки, котрої она не розуміла, а з її очий спливали сльози по лици. Роден, аби її потїшити, гладив єї з любовию по мягкім чорнім волосю.

— То менї не вільно вже більше прийти? — шепнула она вкінци несьміло.

— Противно! Тепер мусиш приходити! — крикнув професор. — Тепер буду тебе знов малювати, хоч би не знати що хотїло менї в тім перешкаджати! Аж тепер мусиш приходити! — повторив.

Ля Стреґа немов би того не могла зрозуміти. Для неї був карабінер щось так великого, що она єго бояла ся. А тут Роден не лише посьмів представителя власти ударити, але хотів ще і дальше противити ся єго зарядженям. До того потреба було відваги, якої она цїлком не розуміла.

— Будете мати нещастє, пане — шептала — нещастє задля мене.

— Нї! щастє буду мати з тобою і через тебе — відповів Роден, притискаючи єї до себе.

Она замкнула на хвильку свої хороші темні очи, але відтак сильно почервонївши, увільнила ся з єго обіймів. — Ох, як би нас хто так побачив! — шепнула.

Він хотів дальше єї держати, але коли простягнув до неї руку, відскочила она на бік і бігла на скалу побіч дороги. — Обіцяйте, що дасте менї спокій, инакше не зійду на долину! — крикнула она жартуючи.

Він хотів пустити ся за нею, але я задержав єго. Річ взяла такий оборот, який цїлком менї не подобав ся. Між ними обоїма звязь стала ще тїснїйшою, чого я не надїяв ся. Я звернув увагу Родена на те, що сказали би наші знакомі з гостинницї, коли би случайно побачили, як він біжить за дївчиною.

— Не будь таким поважним — відповів він менї весело. — Не побіжу за нею, але лише тому, що не дїгнав би єї. Она біжить по скалах як коза. Але ти мусиш менї зробити одну прислугу.

— Яку?

— До дому гри не можу очевидно нинї піти, бо побачив ту малу чарівницю — так, я взагалї не хотів там більше іти, ґа, побачимо! Ходи, підемо нинї до Ментони і возьмемо єї з собою. Там напємо ся вина — ви будете очевидно моїми гістьми.

Я надумував ся. Коли би я відмовив, то міг би заложити ся, що він був би пішов сам з нею. Тому я вибрав менше зло і згодив ся.

Ля Стреґа в своїй простотї згодила ся з радостию на предложенє Родена. Збігла легко зі скали і заки Роден оглянув ся, вхопила єго руку і поцїлувала єї.

Забуваючи скоро як дитина неприємність, яка єї стрітила, розвеселювала нас на дорозї своїми сьмішними замітками і питанями. Коли ми переходили попри касарню стрільців в Ментонї, заглянула она з малого горбка через низький мур на подвірє, а побачивши там компанію вояків, що стояли непорушно уставлені в один ряд мов під шнур, не могла здержати ся, аби своїми живими руками не звернути їх уваги на себе, а відтак показала їм язик. Она була ще цїлковитою дитиною.

Ми зайшли до одної знакомої нам вже від давна гостинницї, що о тій порі дня була майже пуста. Она лежала на правім березї річки Боріґо, що часом по дощах була повна води, а тепер ледви слїдно слезила поміж камінє

ми. Добрий християнин, добрий і вояк. Японці суть бичем божим, як були колись Аттіля і Наполеон. Ми повинні старати ся о то, щоби Бог не зіслав на нас такий бич. (А він би дуже здав ся!)

З Танґера наспіла вість, що султан мароканьский не хоче проєкту реформ предложеного єму францускимъ правительством. Мароканьске правительство мабуть під впливом Німеччини заявило, що признає конечність реформ, але переведенє їх буде аж тоді можливе, коли на них згодять ся всї без виїмки інтересовані держави. Марокканьске правительство найбільше противне установлюваню урядників іменованих Франциєю, котрі мали би виконувати власть дотеперішних каідів (начальників округів). Здає ся, що француский мінїстер справ внутрішних до послїдної хвилї числив на вплив великого везира Могаммеда ель Мофдаллаха, коли тимчасом переважив у султана вплив приятеля Нїмців, мінїстра справ заграничних Бін Слїмана.

В справі кретийскій пише Pol. Corr.: Доси ще не заносить ся на усуненє трудностий викликаних кретийским рухом. Дипльоматия, що правда, не видить нїчого грізного в нинїшнім станї річий, але не таїть ся з тим, що здушенє непокоїв стрітить значні перешкоди і буде вимагати богато часу. — З Риму знов доносять, що держави стоять на тім становищи, що насамперед треба усунути трудности, виликані кретийскими ворохобниками, а тодї аж можна буде подумати о реформах.

Вість о противжидівских розрухах в Житомири на Волини потверджує ся: Розрухи почали ся дня 6 с. м. тим, що кількох християн кидало камінєм на жидів, що плавали лодкою на ріцї. Жиди зачали тоді стріляти і зранили кількох людий. На передмістю Павликівка почала збирати ся товпа жидів і християн. Манїфестантів зараз розігнано, при чім кінь случайно вдарив копитом якогось жида так сильно, що той небавком помер. Дня 7 с. м. прийшло на головній площи міста до бійки межи жидами а християнами, при чім убито двох християн і одного жида. В Поділю убито також кількох жидів а кількох ранено. Войско розігнало товпу і арештувало 40 християн. Дня 8 с. м. малі громади людий кидали ся на жидів, били їх і нищили їх майно. Дня 9 с. м. в містї був спокій і зранено лиш легко одного жида. Гарнїзон житомирский складає ся з 3 полків піхоти, одної кінної батериї і двох шкадронів кавалериї.

До берлиньского Lokal-Anzeiger-а доносять з Петербурга, що на поли війни в Манджуриї сподївають ся що хвиля великої битви. Сила Японцїв виносить там 320.000 людий, а оба їх крила посувають ся з великим поспіхом наперед. Після льондоньских вістий уставили Росияни на лївім боцї ріки Тумен 15.000 войска і хотять впасти до північної Кореї, щоби тим способом відтягнути силу японьску з Манджуриї і розбити єї, а рівночасно й не допустити до атаку на Владивосток.

Новинки.

Львів, дня 11-го мая 1905.

— **Іменованя.** Ц. к. львівский висший суд краєвий іменував канцелїстами: возьного львівского суду краєвого М. Б. Леґонкого до Мостів вел., підофіцирів: Як. Штрайта до Николаєва, Боруха Шебля до Гвіздця, Г. Готфріда-Сеґалля до Рудок, Андр. Литвина до Богородчан, Ів. Крайчика до Грималова, Брон. Рожаньского до Радехова, Ж. Г. Гандта до Борщева, Фр. Кустроня до Сїняви і Василя Романовского до Нового Села.

— **Перенесеня.** Львівский висший суд краєвий перенїс на власне прошенє офіциялів канцелярийних: В. Ґживацкого з Копичинець до Сколього, а Стеф. Паславского з Мостів вел. до Тернополя; дальше канцелїстів судових: Каз. Балицкого з Нового Села і І. Древницкого зі Сколього (обох) до Болшівця, Ф. Голомбка з Медини̂ч до Сколього, М. Б. Олеховского з Рудок до Підбужа, Мик. Ор. Дзундзу з Борщева до Болшівця, Мар. Гнатковского з Косова до Перемишлян, Ілю Малька з Бурштина до Коломиї, Л. Войтаса з Грималова до Тисьменицї, Омел. Бучацкого з Тисьменицї до Косова, Мих. Шиманьского з Богородчан до Залїщик, Герм Ре з Радехова до Камянки струм., Оск. Зішку з Николаєва до Медини̂ч, Вас. Стеця з Підбужа до Копичинець і Сим. Карнася з Гвіздця до Мільницї.

— **Приватні іспити** для кандидаток на управительки фребліївских огородів розпічнуть ся в женьскій учительскій семинариї у Львові дня 20-го червня с. р. о годинї 8-ій рано. Поданя о припущенє до іспиту треба вносити до дня 10-го червня.

— **Для подорожуючих в гори.** В цїли оживленя руху прогулькового до всхідного Бескиду буде видавати ся від 15-го мая до 30-го вересня кождої суботи і недїлї як також в сьвята і в дни попереджаючі сьвята обох обрядів католицких о 50% знижені білети поворотні II. і III. кляси з 3-дневною важностию зі Львова до Сколього, Гребенова, Тухлї, Славска і Лавочного. Близших пояснень удїляють всї ц. к. уряди стацийні і бюро інформацийне ц. к. зелїзниць держ. у Львові ул. Красицких ч. 5. Дотичні оповіщеня афішовано в містї і у всїх стациях зелїзничих.

— **Страйки.** Кравецкі челядники у Львові застрайкували. Оногди відбували ся в ремісничій палатї збори делеґатів кравецких майстрів і челядників в справі угоди, однак переговори розбили ся, бо нї одна сторона не згодила ся на предложенє сторони другої. — В Ярославі застрайкувало около 600 будівельних робітників. Переговори, які заведено на зборах в т. зв. міскім огородї між майстрами а робітниками, не довели до нїчого.

— **Катастрофа в горах.** З Градця доносять, що коло Фельцштайн в области гори Гохшваб (в Стириї) погибло трех туристів з Градця а то професор канонїчного права в градецкім унїверситетї Виктор Вольф фон Ґляйхвель, концииіст прокураториї скарбу і доцент унїверситету др. Лев Петріч та рахунковий официял Штопер. Тїло професора найдено відтак потороще не: крім того найдено одну ногу, що належала до одного з двох прочих туристів.

— **Нещастна пригода.** З Камінки струмилової пишуть: Другого дня великодних сьвят в понедїлок по полудни стріляно з моздїрів в сусїднім огородї коло церкви в Камінцї струмиловій. Між кладовищем а тим огородом стоїть високий паркан, то здавало ся, що безпечність людий на кладовищи запевнена на случай пукненя моздїря. І справдї не було би прийшло до нещастя, якби послухано слів о. пароха, що з проповідницї напоминав родичів, аби не пускали дїтий по кладовищи з огляду на стрілянє з моздїрів за парканом. Та як-раз один хлопчина вилїз в понедїлок

Роден замовив для Ля Стреґи і для себе мускательо, а я вдоволив ся звичайним місцевим терпким вином. Просте але поживне снїданє подала нам кельнерка, котрої незвичайна товстість дуже сьмішила Ля Стреґу. І то, що єї нинї обслугували як паню, робило їй очевидячки втїху і коли би я не був їй боронив, то бідна груба „Намерєра" була би не перестала сюди і туди бігати. За те одержав я дуже непривітний погляд і коли відтак відозвав ся до неї і назвав єї Ля Стреґа, відповіла она випрямившись гордо:

— Нинї, коли я їм снїданє з такими двома „сіньорами", не називаю ся Ля Стреґа. Нинї я сіньоріна Мария Аннунціята дель Саретто!

Она розсьміяла ся аж до сльоз, коли ми при тім незвичайнім оповіщеню глубоко поклонили ся. Взагалї була она нинї дуже мила, що для мене було непожаданим длятого, бо я бачив, що Роден безповоротно страчений.

Аби надумати ся, що маю робити супротив того несподїваного звороту, відлучив ся я від них під покривкою, що хочу трохи перейти ся і вийшов через огород на улицю. Хвилю приглядав ся вправам вояків коло касарнї, перейшов парк і сїв на лавочку при дорозї. Я гадав і гадав, що робити і не міг нї на що рішити ся. Вкінци спека і лагідний, одностайний шум моря почав мене усипляти; я встав і вернув назад до нашої гостинницї.

Огород був ще так само тихий і пустий як перед моїм відходом; лише якийсь мотиль подібний до нашого „адмірала" лїтав по нїм, сїв на сьвіжо розцвилу рожу, задержав ся там короткий час, а відтак підняв ся і перелетївши через живоплїт счез менї з очий. Мимохіть мусів я при тім подумати о Роденї і Ля Стреґї. Чи не була она подібна до лише що розцвилої рожі? А він до мотиля?

Поволи наблизив ся я до альтани — справдї, там она спочивала в єго обіймах! Она дрімала, але щасливий вид єї лиця зраджував менї, що тут відбула ся любовна сцена.

Чоло Родена зморщило ся, коли мене побачив.

— Она спить, не перешкаджай! — шепнув він до мене, не зміняючи свого положеня. Але она таки збудила ся. Отворивши великі очи, глядїла на него хвильку, немов би не знала, в який спосіб опинила ся єї голова на єго рамени, відтак єї личко вкрило ся румянцем і побачивши мене, легко скрикнула зі страхом і була би утїкла, коли би рамя Родена не було єї задержало.

— Чого боїш ся нашого приятеля? — спитав він тихо.

— Він твій приятель, а не мій! — відповіла она несьміло і знов почервонївши поглянула на мене.

— Чому нї! А коли би ще не був, то певне буде. Правда? — обернув ся він до мене.

— Може я й лїпший приятель, як виглядаю — відповів я. — А саме тому....

Роден міг вичитати з мого лиця, що я хотїв сказати.

— Прошу тебе дуже, лише ніяких моральних наук тепер! — скрикнув. — Не псуй менї тих милих хвиль.

Єго самолюбство немило мене вразило. Я мав остру відповідь на устах, але здержав єї задля дївчини, що зі страхом глядїла на мене. Однако я наглив до повороту. По дорозї всї ми були досить мовчаливі; проби Родена, аби привернути давну веселість, не удали ся. Там, де дорога до Роккабруни звертає на лїво від набережного гостинця, пійшов Роден з нею ще кілька кроків під гору, але вскорі вернув ся до мене.

— Я умовив ся з нею, аби прийшла завтра рано через Ля Турбі — сказав до мене трохи вимушеним голосом. — Там хиба не буде на неї ждати ніякий карабінїєр.

— Тяжко!

Настала хвилева мовчанка.

— Ти невдоволений мною? — спитав він мене нагле.

— Нї.

— Не борони менї того щастя!

— Дуже радо, коли би лиш то не було нещастєм бідної дївчини.

— Єї нещастє? Не розумію тебе.

— Як то скінчить ся? Як у Фавста і Ґретхен, правда?

— Такого наміру не маю.

— Вірю тобі. Але з наміром чи нї, до того таки прийде. Хиба гадаєш може женити ся з нею?

— А коли би так було?

— Чей не гадаєш так на правду! Ваше суспільне становище і ваше образованє надто вас ріжнять.

— Перше не обходить мене, а друге дасть ся вирівнати. Она понятлива і навіть дуже, я пересьвідчив ся о тім.

— І я також нинї при повороті.

Він з невдоволенєм здвигнув плечима.

— Закидаєш їй, що заспала в моїх раменах?

— То нї.

— А щож?

по полудни на паркан і приглядав ся стріляню. Саме тоді один з моздїрів, чи розбитий пуканиною, чи сильнїйше загвожджений, при вистрілї розтріскав ся на дрібні кусні і градом відломків засипав паркан саме в тім місци, де сидів хлопець. Тіло хлопця страшно пошматувало. На пів живого з кусиями зелїза в грудях хлопця відвезено до шпиталя. Сей випадок повинен бути для всїх осторогою перед надмірним стрілянем з моздїрів.

— **Пожар замку.** Минувшого тиждня погорів коло Хемницї в Саксонїї замок Ліхтенвальде. Жертвою пожару упали величезні скарби штуки. Шкода виносить кілька мілїонів марок. Властителем замку єсть ґраф Віцтум-Айхшберґ.

— **Смерть галабурдника.** В ночи з дня 6-го на 7-го с. м. — як пишуть з Тарнобжеґа — звістний в цїлій околици небезпечний галабурдник Ґрембовец, караний вже кільканайцять разів за бійки і крадежи, напав там коло півночи на їдучого до хорого лїкаря дра Ферштендіґа з мести за те, що лїкар виставив лїкарске сьвідоцтво одному селянинови побитому Ґрембовцем. Напад не удав ся, бо візник нагнав конї і в той спосіб лїкар уникнув грозячого єму удару колом. Відтак Ґрембовец пійшов на зелїзничий дворець і вбігши там до мешканя реставратора Бранда, почав грозити, що мусить всїх поубивати. Бранд повалив дикого опришка на землю і післав по жандармерию. Заки жандарм прибув, Ґрембовец покусав Бранда в руки і небезпечно ударив єго в живіт. При помочи домашної служби закував жандарм галабурдника, але той мимо того кинув ся на жандарма і ланцухами побив єго по голові та покалїчив. Тодї пхнув жандарм роз' яреного Ґрембовця баґнетом в руку, однако баґнет зсунув ся з руки і застряг єму в животї. Удар був смертоносний. В годину опісля дикий опришок помер.

— **Самоубийство.** Вчера по полудни утопив ся у Львові в Пелчиньскім ставі 60-лїтний властитель фіякрів Х. Менкес. Помимо, що добуто єго майже сейчас з води, не удало ся єго привести до житя. Менкес вже від давна носив ся з самоубийчими намірами.

Господарство, промисл і торговля.

— **В товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в місяци цьвітни с. р. 19.240 важних поліс на суму 18,623.497 кор. обезпеченої вартости з премією 189.431 кор. 72 сот. Разом від 1 сїчня до 30 цьвітня с. р. видано 46.241 важних поліс з премією 462.278 К 72 с.: попередного року за той сам час було 40.077 важних поліс з премією 387.548 К 2 с., отже сего року о 6.164 поліс і 74.730 70 с. премії більше.

Шкід в цьвітни було 131 случаїв, від початку року по конець цьвітня було 381 шкід, котрі разом з коштами лїквідациї виносять 198.561 К 54 с., — з чого по потрученю части реасекурованої липаєсь на власний рахунок 99.675 кор. 56 с., в порівнаню з роком попередним єсть сего року о 13 шкід більше і о 14.907 кор. відшкодовань менше.

Фонди Товариства виносять 1,213.930 корон.

Телєґрами.

Відень 11 мая. Палата послів ухвалила першу і другу ґрупу тарифи митової та приступила до третої (вироби ткацкі). — На нинїшнім засїданю відчитано інтерпеляцию пос. Ольшевского в справі відносин в краківскім Товаристві обезпечень і пос. Шенерера в справі наміреного покликаня парляментаристів до кабінету.

Будапешт 11 мая. Зачувати, що ґр. Тіша одержить сими днями димісию а на єго місце буде іменований президентом чисто урядничого кабінету бар. Роспер, ґубернатор Рєки.

Константинополь 11 мая. Положенє на Креті погіршило ся. Консулї держав ґарантийних зажадали збільшеня войска. Повстанцї наміряють заняти уряди митові і розпочали від митового уряду в Костлї.

Варшава 11 мая. Депутация зложена з 50 людий всіляких станів під проводом варшавского єрхієпіскопа була вчера у ґен.-ґубернатора і просила єго передати цареви подяку за указ о віротерпимости. Архієпіскоп промовив по французски, а в тій самій мові відповів і ґен.-ґубернатор.

Москва 11 мая. Конґрес земств ухвалив, щоби заступники самоуправи брали участи в працях комісиї окружної, котра має визначити відшкодованя для властителів більшої посілости, що потерпіли шкоду в наслідок селяньских розрухів. Конґрес висказав також бажанє, щоби заступники самоуправи відказали ся від участи яко знатоки в петербурґских правительственних комісиях. Що до комісиї під проводом Булиґіна, котра має виготовити проєкт народної репрезентациї, ухвалено, що репрезентанти земств повинні в нїй лиш тодї брати участь, коли будуть вибрані яко представителі земств, але не покликані правительством. Конституцийна партия земств оснувала власну часопись під заголовком „Московская Недѣля“.

Льондон 11 мая. „Times“ доносить, що головну росийску кватиру перенесено з Харбіна до Чіти. З того здогадують ся, що ґен. Лїневич числить ся з евентуальностию, що небавком буде мусїв уступити ся з Харбіна.

Льондон 11 мая. До „Daily Expres“ доносять з Токіо: Цїлий японьский нарід з великим непокоєм ожидає подій на морі. Загальна увага відвернула ся зовсїм від воєнної акциї на цїлєччинї.

Курс львівский.

Дня 10-го мая 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	584·—	594·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот 4½%	101·50	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·70	102·40
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·90	100·60
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	57·50	59·25
Угорскі черв. хреста . .	37·50	39·80
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	65·—	69·—
Базиліка 10 кор. . .	27·30	29·30
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·—	111.50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— То, що було перше. Хиба може заперечиш, що ти обіймав єї і цїлував? Що она то терпіла?

— Ти нас підглядав?

— Тьфу! Того я не потребував. Я хиба би цїлком не знав людий, щоби не вичитати з ваших лиць, що між вами було.

— І що в тім злого?

— Для тебе нїчого, але для неї.

— Ого! А то чому?

— Не удавай слїпого, бо ти таким не є. Припустім, що ваші зносини потревають тиждні, навіть кілька місяців — то остаточно все таки прийде хвиля, коли она тобі знудить ся і ти єї покинеш.

— Така хвиля нїколи не прийде! Так нерозважно я не роблю, але ти робиш непослїдовно.

— Я? О скілько?

— Насамперед стараєш ся всїма силами вилїчити мене від пристрасти до гри, а тепер, коли то лїченє на найлїпшій дорозі, відкидаєш средство, яке до того веде.

— Я сумніваю ся ще в то вилїченє. Але хоч би навіть і так було, то чи не за висока цїна того вилїченя? Правда, ти не заплатиш єї, але она!

Він знов помовчав хвилю.

— Знаєш, менї прийшла дивна гадка — відозвав ся він відтак нагле.

— Яка?

— Може она зробила глубоке враженє і на тебе, може з тебе промавляє — зависть?

Я мусів розсьміяти ся, хоч як менї було не до сьміху.

— Ти повинен мене лїпше знати — сказав він відтак поважно. — Хто зазнав тілько заводів як я, той хиба забезпечений перед жіночою покусою.

— В твою ненависть до женщин я таки не вірю. Она була би таки й глупою. Але коли ти переходиш байдужно попри таку красу — то чи оправдана річ, аби завидувати менї мого щастя?

— Ти непоправний самолюб.

— Ба! Здорове самолюбство то найприроднїйша і найпрактичнїйша фільозофія. Всї залюблені самолюби. Любов взагалі не єсть нїчим иншим, як лиш самолюбство в двійку.

— Ти любиш єї дїйстно?

— І той чоловік ще сумніває ся! — скрикнув він заломлюючи руки. — Коли-б я єї не любив, то чи.... Ах, ти аж надто добре знаєш, як дуже єї люблю!

— Тим гірше!

— Перестань, ти круку! Бо инакше пійду ще нинї до Роккабруни і заручу ся з нею!

Сказав то жартом, але я знав дуже добре єго шаленість і вірив, що коли би я довше єму противив ся, то він готов був свою погрозу здїйснити.

— Даймо тому спокій нинї! — відповів я єму. — Завтра будеш імовірно розумнїйше о тім говорити.

Він вдоволив ся і ми повертали дальше, розмавляючи про ріжні рівнодушні річи.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Педонада. (Телефона ч. 527).